



p. 6. den 9. juni 1951. Red. Alvins Johansson. 25. årgang.

Sladder:

Jeg kom tilfeldigvis til å høre en samtale som ble ført mellom to personer som stod på "Korvieren" her en kveld. Jeg skal forsøke å gjengi samtalen så godt som mulig. Den begynte slik: "Når god kveld, no er da lenge vi er her innokke med de." "Ja da samme her. Nei her du nokka mytt å føttel." "Nei ikke nokka rartig. Ennars du?" "Nei, ja da vil vi han sinar her fått seg ny båt." "Nei du vi no ikke da. Vil du om han har fått kjøper på han?" "Dy hus no vil ikke han ska sel han?" "Ja da regna er me. Han har no drive å kjøpt batar og biler og motor og motorsyklar no lenge. Men i se ikke anna om han har rett alt samme igjen."

"Nei, no må du gjø de, han har

no ein mottorsyktel igjen. "Ja, ja det var no
den. Men han ha no sett den første båten
og den andre motoren, og den andre båten, og den
tredje motoren, og så i da^{no} vel den fjerde
han ha avventet te selvs i "Loffelporten".

"Det der da hørt nokk så iinn
vokla ut, men da i vel nokka i det
atibvel. "Men du, ho i da^{no} vel rist igjen
den du gjenta i fra^o Bodin si va på Seltad?"
"Ja, ho i rist da" "Ja men her går de
me han Signor. "Jau her va riinn si
fortalk at han va begynt i her på ho Bolla.
Ja her en onsdagkveld sku da vest va
nokk så skart. Ja va så gode at apelen hans
Signor fyllt u tilsideratt og flekka opp i i
bjerk sin om Sammhola. "Ja men han
Signor og gjenta, der da vart av di. "Jau
di va rist og så på si An og opp
Bratten. "Ja det nokka kvitlige lora di der."

"Men du, der du høit om det
der selskapet?" "Kvi, ha skal selskape?" "Ja,
da va si gjente her i Nivedal si fortalde at
ho sku ha selskap, og ho sku riva vin og
bake. "Na, vi mett ha bidd ladd. "Ja i
si, da ramm."

"Men har du høit mer om det der
mottorsyktel kjøpet?" "Kvi, men han ska no vest
kjøp syktelen. "Ja han får en god syktel, men
han si mett ikke billig. Si si der i

ladd for kuan kromer på han. "Ja, ja, men
brusan mi no vel va i ordet. "Ja i mit itte
kolonnen da er ma handkunnene, men falkmann
i no i allefall god. "Her mi no vel itte
var riinn si høi en. Vi skart no kenski
litt for mytke. "Ja, men da i no artig i
prat om ting som stjer."

"Ja, han der si me her du høit
at det ska me si gjente her i Nivedal si
ska var så snar a spring. "Kvi skart
da. "Jau, da fortells at ho spring ifra
Patrika og ho Fokke her i Glommen i et
innaste kjør, og ho ha vest god fert og."

"Kvi skart her da gi ann. "Jau ho
holdt i barann at en kar som rykka
frammen. Men han ha no gi på rykkelu
si det ber nok fort avgaide. "Ja, da va
itte dait da. "Men i da så at ho ha
vire på Haba i lag med han? "Kvi for
riinn? "Jau ho bitt på stjerne. "Å ja ho, ja
da han no vel itte va si mytke a si på
da. De har no fann så ^{lunge} mytke i lag."

"Kvi men i høit lere di om ung at ho
di ho va på Haba, men di fikk ikke tak i
ho, ho mett vest brude. "Ja da han var."
"Men her du det di fortal at ammestisten i
bidd si enderut i den gjente vi smitta om va
va så snar a spring. "Kvi da ha i itte
høit. Du høi no vest si riinn for mytke di."

"Ja, men da va no en her som følte at
di var inne på min her en kveld, og da
va di der to her. Men gjenta for utover
ganske snart, og vi stund etter så så
realiser. " Nei no var i så høyt, i sin
i ska for min a' beg me. " H kan
satt og vi frøktelig fast utover min. Men
da de andre heran et par timer sinne
på kvelden kom utover på. Korvren, så
tod gjenta og realiser der. Om kan ha
være himne a' søve, a' va oppstygge igjen,
de felt de var ikke ridder grue på.
" Ja, kan mi vel skynd meg ^{med} ska kan
ska nå igjen bronu. "

"Ja men no hjem her folk så
no ska vi gå him. " Så gikk de him til
sitt, og da trakk jeg. Dette ble som
singer i " Korvren. "

Utsætt medarbeider.

Olav's kjærlighetskvale.

Det var en lørdagskveld, så begynte
en gammel kjærlighetsviser og sån begynner også
denne beretning om Olav's kjærlighetskvale.

Denne lørdagskvelden var ikke den første
gang han traff henne, de hadde allerede

hatt mange dager og netter sammen, både på
hytta og ellers mange småtimer.

Alt var bare kjærlighet og glede,
Olav kvistet stadig i hennes øre: Du er den
første og mest store kjærlighet jeg har hatt, og
alt dette var som mærlig i hennes øre.

Så, så var det denne lørdags-
kvelden, han hadde blitt henne med på
en tur til steds høyfjellshotell.

De startet tidlig på kvelden, Olav
hans elskede og hennes venninde, de kom
alle fram i god form, og kvanten serverte
straks (baker til sine) kaffe og biter til
sine nye gjester.

Alt på kvelden ble gjestene spurt
om de ønsket en liten, rulle, "milabb", så
Olav som hadde ikke lyst på noe rønt.
Så var den at hans elskede var total
korte arholdebrinn, - og da så - . Han fikk
nyttig seg med luft og kjærlighet, og kjærlighet
var det ingen mangel på.

Kvelden gikk snart og det ble tid
til a' koge seg. Olav hadde var så lenge
a' borte en felle sang for seg og sin
elskede, og det måtte nu var mer en
vokk, trakk Olav, de var jo så godt som
gift.

Lørdagen opprømt og stemningen
blandt gjestene var den beste.

Olsen for middagen skulle serveres, fik
hans elskede og hunner remsinde det bevælt
med a vilde forlat skid, dette var et skid
i rekvirgen for Olsen, som hadde lenst seg
en bedre avslutning på turen. Han ligget
og bad - ja jeg tror han gråt også, imen de
var ikke til a rokke. Olsen røtt og sterte en
hånd, men så begynte han a gå ut og fram
i godhet, men han gjennomgikk de fupke
og a kvaler, plusselig tok han en beslutning,
han vilde også ta samme veg, kanskje der
enda var en mulighet til forsoning.

Olsen hadde nok hatt bellet med
seg. Hans elskede som skulle ha vist dagen
etter, utatte visen, - til stor veldregelse for
hans sønderkruste hjerte.

En uke tid var gått, ikke at hans
hjerter hjert hadde forlatt han. Han begynte
så smått a bruke på skiftet ord, at det var
ikke godt for mannen a være alene. Der var
jo flere saker i unge jaker, og Olsen begynte
så smått a høre fram med, om det kunne
være en ny sjange, men alle jo det går
nok ikke alltid slik som en kake.

Olsen går nu og planteger en
kristne, så han kan hjelpe sin hjertes
hjer igjen.

Lykke til Olsen, bare min
siges er varmt.